

en saadan Overenskomst er tilvejebragt mellem Yderne og Modtagerne om Afsløsningssummen for hver enkelt Tiende, formene Forslagsstillerne, at Staten bør træde hjælpende og opmuntrende til for at fremme Afsløsningen. Det er imidlertid urimeligt at ville stille den Fordring, at samtlige Ydere af en bestemt Tiende skulle blive enige om en Tiendeafsløsning, og derfor mene Forslagsstillerne, at et Mindretal ikke skal have Lov til at forhindre en Tiendeafsløsning paa den frivillige Bais, som her foreslaas. Man har fastsat i Lovforslaget, at naar $\frac{2}{3}$ af de Personer, som repræsenterer ikke blot Tiendeyderens Antal men ogsaa den enkelte Tiendes Størrelse, er enig med Tiendemodtageren om Afsløsningssummens Størrelse, skulde dette Flertal have Ret til at faa Tienden afløst. Den Støtte, Staten dertil skulde yde, er da ifølge Forslaget den, at Staten giver Afkald paa Tiendeskatten. Den Skat, der hviler paa Tienden og det tiendeydende Hartkorn, udgør for Njeblikket omtrent 250,000 Kr. aarlig, og man mener, at det ikke er noget stort Krav at stille til Statskassen at give Afkald paa denne Skat. Statskassen vil kunne opfylde denne Fordring, uden at den vil føle videre Besvær deraf, idet der jo ikke er Udfigt til, at alle Tiender, naar Tiendeafsløsningen skal foregaa efter frivillig Overenskomst, ville blive afløste i et og det samme Aar. Aftørringen i Statskassens Indtægter vil derfor kun falde successivt, efterhaanden som Tienderne blive afløste. Med Hensyn til Flertallet tilligter Forslaget endvidere at give Tiendeyderne den Ret, naar de afløse Tienden, at kunne optage et Aaen, som prioriteres forud for alle andre Prioriteter, som maatte indstaa i de paagældende Ejendomme, i Tiendens nuværende Plads. Forslagsstillerne tro ikke, at der for andre Prioritetshaveres Vedkommende kan være Fare ved en saadan Foranstaltning, da de efterfølgende Prioriteter faa Oprykningsret, efterhaanden som Tienden afbetales. En Tiendeyder, der gaar ind paa Afsløsning af dette Lovforslag, vil saare let kunne opnaa at erholde Aaen af en eller anden Kredittforening, da det vil blive en udmærket Prioritet, idet det bliver en Prioritet i Tiendens nuværende Plads. Derved vil maa saa kunne opnaa at faa Tienden afbetalt i Løbet af 50—60 Aar saaledes, at naar dette Tidsrum er omme, er Tienden ydet for evig og for stedse hævet for vedkommende Ejendom. Hvad Mindretallet angaar, tilligter Lovforslaget ikke, at der skal øves Tvang imod disse, hvorfor det foreslaas, at Staten skal træde i Mindretallets

Sted over for Tiendeejeren og betale deres Afsløsningssum til denne. Til Gengæld skal Medlemmerne af det Mindretal, der ikke ønsker at afløse Tienden, fremtidig indbetale deres Tiende til Statskassen gennem Amtskuen. For at kunne tilvejebringe denne Foranstaltning foreslaar man, at det skal tillades vedkommende Finansminister at udstede $3\frac{1}{2}$ pCt.s Statsobligationer til Anvendelse i dette Djemed. Naar Mindretallets enkelte Medlemmer senere maatte ønske at afløse deres Tiende, skal det staa dem frit for at gøre det med de Summer, der een Gang ere blevne bestemte, da Tiendeafsløsningen blev vedtagen af Flertallet. Men man foreslaar endvidere, at de skulle være pligtige til at yde et Tillæg af et saa stort Beløb, som hver enkelt i de mellemliggende Aar maatte have betalt mindre end 4 pCt. aarlig af Afsløsningssummen. Denne Bestemmelse har man troet at burde optage i Forslaget, for at man ikke skulde yde en Præmie til Mindretallet, fordi det har vist sig modvilligt til nu at gaa til en Tiendeafsløsning. Der kunde tænkes den Mulighed, at de følgende Aar kunde medføre lavere Kapitelstakster, saa at Mindretallet kunde staa sig ved at modrette sig Tiendeafsløsningen. Hvor en Tiende ejes af flere, skal den Del af Afsløsningssummen, som Statskassen udreder, selvfølgelig fordeles mellem Parthaberne i Forhold til deres Andel i Tienden. Hvad angaar de Tiender, der hvile paa Fæstejorder, da vil dette Forslag som Regel ikke komme til Anvendelse, da det jo vilde være at yde en Præmie til den vedkommende Godsejer, og derom kan der selvfølgelig ikke være Tale, men der kan tænkes Tilfælde, hvor en mindre Del af en Tiende kan hvile paa et eller flere enkelte Fæstesteder, og hvor dette viser sig at være Tilfældet, indeholder Lovforslaget en Bestemmelse om, at disse Tiender kan afløses derved, at vedkommende Godsejer, hvortil disse Fæstegaarde eller Fæstesteder høre, da skal betale hele Afsløsningssummen mod, at vedkommende Fæstere i Fremtiden skulle betale deres Tiende til Godsejeren. Denne Bestemmelse finder kun Anvendelse i de Tilfælde, hvor Ejeren af Fæstegodsset ikke tillige er Ejeren af den paagældende Tiende. Med Hensyn til de Tiender, der ere henlagte til Lønninger til Embeds- og Bestillingsmænd, altsaa navnlig Præstetienden, tillader Forslaget, at der ogsaa derom kan sluttet Overenskomst mellem Beneficiarius og Tiendeyderen, men disse Overenskomster ere kun foreløbige; vedkommende Minister skal selvfølgelig for de aarlige Rigsdage fremsætte Forslag til Afsløsning, og for saa vidt et